

Svajonų
ROMANAI

Aistra

MAUREEN CHILD
Mažo miestelio nuodėmės

2019 liepa–rugsėjis

Knygute.lt

Maureen Child
(Mauryn Čaid)

**MAŽO
MIESTELIO
NUODĖMĖS**

Romanas

Versta iš Maureen Child,
Fiance in Name Only, 2017
© Maureen Child, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Jauneikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0513-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

- Atleisk, - tarė Mikas Hanteris. - Tu man tikrai patikai, bet privalai mirti.

Atsilošdamas aukštoje darbo kėdėje, vyras akimis permetė paskutines užbaigto skyriaus eilutes. Vos pastebimai šyptelėjo dėl vieno pagrindinių knygos veikėjų mirties ir užvertė nešiojamojo kompiuterio ekraną.

Darbuojasi jau keturias valandas, pats laikas pertraukėlei.

- Bėda ta, - stodamasis nuo stalo ir eidamas prie lango murmėjo po nosimi, - kad čia visai nėra kur nueiti.

Tingiai išsitraukė mobilųjį iš kišenės, nuspaudė greitojo rinkimo mygtuką ir klausėsi garso signalo. Po kurio laiko išgirdo balsą.

- Ir kaip tu įkalbinai mane apsistoti čia net šešiams mėnesiams?

- Man taip pat malonu girdėti tavo balsą, - nusijuokė Semas Helmanas.

- Kaipgi kitaip, - žinoma, jo geriausiam draugui labai linksma. Velnias. Jei Mikas nebūtų įstrigęs pusei metų kažkokiam Amerikos užkampyje, turbūt irgi smagiai nusikvatotų. Ta-

čiau dabar visai nesinorėjo juoktis. Neramiais pirštais persibraukdamas plaukus žvelgė į tolį. Išnuomotas namas buvo tikras Viktorijos laikų dvaras, ganėtinai nutolęs nuo pagrindinės gatvės ir apsuptas gigantiškų, ko gero, šimto metų senumo medžių. Dabar jų lapai mainėsi nuo aukso iki raudonumo spalvų ir krito žemėn. Dangus vaiskiai mėlynas, nutviektas rudeniškos saulės. Tylu. Tokia ramybė kelia baimę.

Jis, ne kartą dienraščio „New York Times“ geriausiai įvertintas siaubo romanų rašytojas, apie baimę žinojo nemažai.

- Rimtai, Semai, aš čia įstrigęs dar keturiems mėnesiams, nes įkalbėjai mane pasirašyti nuomos sutartį.

- Tu ten įstrigęs, nes niekada neatsisakai priimti tau mesto iššūkio, - Semas ir vėl nusijuokė.

Žiauru, bet tokia tiesa. Niekas geriau nepažinojo Miko nei Semas. Susipažino dar būdami jaunuoliai, tarnaudami tame pačiame Jungtinių Valstijų jūrų laivyne. Semas bėgo nuo turtingų tėvų lūkesčių, o Mikas nuo praeities vaikų namuose, melo ir sulaužytų pažadų. Vaikiniai rado bendrą kalbą ir išsaugojo ryšį net tada, kai juos paskyrė į kitus laivus.

Pakeliavęs po Ameriką Niujorkan Semas grįžo supratęs, kad nori įsilieti į šeimos verslą ir dirbti senelio įkurtoje leidykloje. O štai Mikas imdavosi visokių papildomų darbų, kad galėtų išgyventi ir visą laisvą laiką skirti rašymui.

Dar būdamas vaikas žinojo, kad nori rašyti knygas. Tik kai galiausi pradėjo tai daryti, suprato, kad ne taip paprasta. Rašydavo naktimis, paskendęs istorijoje ir ekrane besiliejančiuose žodžiuose. Pabaigęs pirmąją knygą jautėsi tarsi nubėgęs maratoną - išsekęs, bet laimingas.

Pirmąjį romaną nusiuntė Semui ir iš karto sulaukė kelių milijonų patarimų, kaip knygą patobulinti. Niekam nepatinka, kai yra prašoma pataisyti tai, kas, jų manymu, ir taip puiku. Bet Mikas jautėsi pasiryžęs viskam, kad pasiektų tikslą, todėl nusileido. Knygą pardavė už kuklią sumą, tačiau nepaprastai savimi didžiavosi.

Romanas padėjo tvirtus pamatus ateičiai. Antroji knyga, reklamuojama iš lūpų į lūpas, tapo tikra sensacija ir pateko į perkamiausiųjų sąrašus. Miko svajonė išsipildė. Nuo tada juodu su Semu dirba kartu ir jų komanda velniškai gera. Tik dėl to, kad yra tokie geri draugai, Semas puikiai žino, kaip Miką priversti dirbti našiau.

- Tu taip atsilygini už tai, kad pernai įveikiau tavo snieglenčių trasoje, tiesa?

- Argi galėčiau pasielgti taip niekingai? - Semo balsas skambėjo linksmai.

- Taip, galėtum, - Mikas papurtė galvą.

- Na... gerai, greičiausiai taip ir yra, - pripažino Semas. - Bet tu sutikai lažintis, o pralošęs apsigyventi mažame miestelyje pusei metų.

- Tiesa, - argi tai taip baisu? Prisiminė klausęs savęs pasirašydamas nuomos sutartį su namo šeimininke Kele Flin. Dabar, praėjus dviem mėnesiams, Mikas jau žinojo atsakymą į savo klausimą.

- Nepamiršk, vyruti, tu tyrinėji, - priminė Semas. - Juk knygos, kurią rašai, veiksmas vyksta mažame miestelyje. Turi pats viską patirti.

- Ar kada nors girdėjai apie „Google“? - nusijuokė Mikas. - Ir, beje, knygos veiksmas vyksta Atlantidoje. Kaip, tavo manymu, aš turėčiau patirti gyvenimą joje?

- Esmė ta, kad... - nenusileido Semas. - Esmė ta, kad man su Džene tas namas, kai jame lankėmės prieš kelerius metus, labai patiko. Ir... Na, taip, Baneris tikrai mažas, bet jie turi neblogą piceriją.

Mikas negalėjo paprieštarauti. Picerijos numerį jis taip pat išsisaugojo prie greitojo rinkimo numerių telefone.

- Kaip jau sakiau, po mėnesio ar dviejų jausiesi kitaip, - tęsė Semas. - Vaikščiosi mėgaudamasis šviežiu kalnų oru ir nebebūsi toks niurzga.

Mikas nesijautė dėl to toks tikras, bet turėjo pripažinti, kad namas iš tiesų puikus. Apžvelgė antrame aukšte esantį kambarį, pastaruosius mėnesius virtusį laikinu darbo kabinetu. Aukštos lubos, didelė erdvė ir atsiveriantis nuostabus kalnų peizažas. Visas namas tarsi turėjo sielą. Mikui tai patiko, tačiau vaikščiodamas koridoriais jautėsi, lyg pats būtų vaiduoklis. Dar neteko gyventi tokiame didžiuliam name vienam, pripažino, kad kartais darydavosi ne-jauku.

Velnius, mieste, bet kuriame mieste, viskas skendėdavo šviesose. Žmonės. Garsai. Čia naktys tamsesnės už juodą spalvą. Net ir tar naujant laivyne laivų deniai būdavo taip apšviesti, kad žvaigždes danguje vos galėdavai įžiūrėti. Baneris, Jutoje, buvo įtrauktas į tarp-tautinį Tamsaus dangaus sąrašą, nes driekėsi kaip tik už ribos, iki kurios atsispindėdavo Solt Leik Sičio šviesos.

Naktimis žvelgdamas į dangų regėdavai Paukščių Taką ir krintančias žvaigždes. Jausdavaisi toks mažas. Mikui dar neteko matyti tokio gražaus dangaus. Kilo nevaldomas noras pažinti tą grožį, lyg būtų nublokštas nežinomybėn.

- Kaip sekasi rašyti? - staiga paklausė Semas.

Pasikeitęs pokalbis suglumino Miką, bet jautėsi dėkingas, kad Semas apie tai prabilo.

- Puikiai. Tiesą sakant, ką tik nužudžiau kepėją.

- Gaila. Man patiko tas vyrukas, - nusijuokė Semas. - Kaip tai nutiko?

- Ganėtinais šurpia, - atsakė Mikas ir pradėjo žingsniais matuoti kambarį. - Žudikas nuskan-dino jį spurgų kepimo inde, pilname karšto aliejaus.

- Velnias, drauguži... tai šlykštu, - Semas giliai įkvėpė ir iškvėpė. - Gali mane išbraukti iš spurgų mėgėjų sąrašo.

Mikui patiko žinoti, kad jo aprašomas žudikas ketina grįžti namo kitų aukų.

- Manau neilgam, - susimąstė Mikas.

- Redaktorių skaitant greičiausiai supykins, tačiau tavo gerbėjams neabejotinai patiks, -

pasakė draugas. – O prisiminus gerbėjus, ar į miestelį jie jau sugūžėjo?

– Dar ne, bet tai tik laiko klausimas, – susiraukęs Mikas pažvelgė pro langą ir patikrino gatvę, tarsi tikėdamasis pamatyti ką nors stovintį su fotoaparatu ir laukiantį, kada galės jį nufotografuoti.

Viena iš priežasčių, kodėl Mikas neapsistodavo vienoje vietoje ilgiau, buvo atsidavę jo gerbėjai. Jie atsekdamo jį į kiekvieną šalies kampelį. Pasirodydavo viešbutyje tikėdamiesi, kad taip pradžiugins mylimą rašytoją. Daugelis jų nepavojingi, tačiau Mikas gerai žinojo, kaip greitai kuris nors gali virsti tikru fanatiku.

Keli jau bandė nekviesti įsiprašyti į jo kambarį arba prisijungti jam vakarieniaujant, vaidindami geriausius draugas ir seniai paliktas meilužes. Žurnalistai visada informuodavo visuomenę, kur Mikas buvo matytas pastarąjį kartą ir kur šiuo metu yra apsistojęs. Tekdavo keisti viešbučius kiekvieną kartą parašius knygą. Visada apsistodavo didmiesčiuose, kuriuose galėdavo paskęsti minioje ir apsigyventi penkių žvaigždučių viešbutiuose su sustiprinta apsauga.

Iki dabar.

- Niekas tavęs neieškos mažame kalnų miestelyje, - ramino Semas.

- Taip galvojau ir apsistojęs viešbutyje Šveicarijoje, - priminė Mikas. - Kol pasirodė vaikas, norintis mane prikulti už tai, kad jo mergina mane įsimylėjusi.

Semas ir vėl nusijuokė. Mikas pasukiojo galvą. Gal dabar tai jau skamba juokingai, tačiau visai nesinorėjo pakartoti situacijos, kai nepažįstamasis užsipuola jį viešbučio vestibulyje.

- Tai turbūt geriausias iki šiol tavo priimtas sprendimas, - tarė Semas. - Apsistodamas Banneryje privačiame name, o ne viešbutyje, atbaidei savo gerbėjus nuo medžioklės.

- Teoriškai taip turėtų būti. Mane patį tai baido, - Mikas sukando dantis. - Čia nepakeičiamai tylu.

- Nori, kad atsiųsčiau įrašą su Manhatano gatvių triukšmu? Galėtum klausytis, kol rašai.

- Labai juokinga, - tarė Mikas, tačiau turėjo pripažinti, kad idėja ne tokia ir prasta. - Kodėl aš tavęs dar neatleidau?

- Nes mums abiem uždirbu krūvas pinigų, bičiuli.

Semas pataikė tiesiai į dešimtuką.

- Tiesa. Žinojau, kad tam turi būti priežastis.

- Ir dar dėl to, kad esu žavus, linksmas ir bene vienintelis pasaulyje žmogus, kuris taikstosi su tavo bjauriu charakteriu.

Dabar nusijuokė Mikas. Jis teisus. Nuo pat pažinties pradžios lėktuvnešyje Semas pasiūlė draugystę, kurios iki tol Mikui neteko pažinti. Augdamas vaikų namuose, keliaudamas iš vienu įtėvių namų į kitus, Mikas nespėdavo susirasti draugų. Greičiausiai tai buvo tik į gera, nes nuolat kraustydamasis nebūtų galėjęs išsaugoti draugo.

Vertino Semo draugystę, net ir tada, kai bičiulis išspardydavo jam užpakalį.

- Puiku, ačiū.

- Nesunku. Tai ką manai apie savo namo šeimninę?

Mikas susiraukė ir mintyse pripažino, kad stengiasi apie Kelę Flin iš viso negalvoti. Ne labai pavykdavo, bet stengėsi.

Pastaruosius du mėnesius darė viską, kad išlaikytų atstumą, nes visa, ko norėjo, buvo atsidurti kuo arčiau tos moters. Velnias, dabar jam mažiausiai reikia užmegzti romaną. Juk turės čia gyventi dar keturis mėnesius. Jei prsidės su Kele, viskas... komplikuosis.

Jei tai būtų vienos nakties nuotykis, ji įsiustų

ir Mikui tektų atlaikyti įniršio priepuolius. Jei romanas užsitęstų, ji trukdytų rašyti ir pradėtų kurti ateities planus, kurie taip ir nebus įgyvendinti. Jam nereikia dramų. Tik laiko ir vietos, kad galėtų rašyti ir greičiau išsinešdinti iš šio Dievo pamiršto krašto.

- Hmmm, - susimąstė Semas. - Tyla. Viskas aišku.

- Tau niekas neaišku, - užginčijo Mikas, norėdamas įtikinti tiek draugą, tiek save. - Kaip ir tai, kad niekas nevyksta.

- Ar tu sergi?

- Ką?

- Nagi, - tęsė draugas. - Aš vedęs ir vis tiek ją pastebėjau. Ji nuostabi. Ir jei išplurpsi Dženei, kad taip sakiau, aš viską neigsiu.

Purtydamas galvą Mikas nuleido akis ir pamatė kieme besidarbuojančią Kelę. Ši moteris nesiilsi. Visada juda, kažką veikia. Turi dešimtis skirtingų darbų, o šiandien, akivaizdu, dar rado laiko sugrėbti nukritusius lapus.

Ilgai raudoni plaukai buvo surišti į uodegėlę. Vilkėjo tamsiai žalią nertinį ir dailiai aptemptus mėlynus džinsus. Rankas dengė juodos pirštinės, o juodi auliniai batai atrodė nudėvėti ir apsitrynę.

Nors darbavosi atsukusi nugara, Mikas žinojo, kaip atrodo merginos veidas. Švelni, kreminė oda nusėta daugybe strazdanų ant nosies ir skruostų. Žolės žalumo akys, kurias nusišypsojus apsupdavo daugybė juoko raukšlelių, ir plati, dosni burna, verčianti svarstyti, koks jos skonis.

Mikas stebėjo Kele, tempiančią maišus su lapais prie pašiūrės, mojančią kaimynei kitapus gatvės. Žinojo, kad šypsosi, mintyse iškilo Kele atvaizdas. Sąmoningai nususuko nuo lango ir nuvijęs reginį į šalį atsisėdo į kėdę.

- Taip, ji graži.

- Jaučiu entuziazmą, - pajuokavo Semas.

O, taip, tiesiog juo degu, pagalvojo Mikas. Net per daug. Tai ir yra bėda.

- Esu čia ne tam, kad susirasčiau moterį, Semai. Aš dirbu.

- Apgailėtina.

- Tikrai, - Mikas negalėjo paprieštarauti. - Tai ko man skambini?

- Vyruči, tau reikia pailsėti. Juk pats man ir paskambinai. Ar jau pamiršai?

- Tiesa, - Mikas persibraukė pirštais plaukus. Gal jam tikrai reikia pertraukos? Pastaruosius mėnesius dirba nesustodamas....